

מסורת הש"ס

א) סנהדרין לב: [ותוספתא סנהדרין פ"ט, ט] [תענית כז, א] [יבמות מח: וס"ג], [ד' [ומרים עג. ע"ש תוספתא דנגעים פ"א ע"ש ותוספתא סוטה פ"א ע"ש], [ס] [קדושין פח: וס"ג], [ז'ל"גמ"א, ו] [נדרים מט, פסחים קג: א], [ס] [סנהדרין מה, א], [ט] [מזרמה: א], [י' [ז"ל מסתקל ועד דבסנהדרין מה, א]תא מקטלן], [כ] [ובסנהדרין איתא רבה], [ג] [ע"י תענית כז, א], [ס] פ"א קיימיה, ט] [ע"י היטב נדרים עג, ומש"ש על הגליון], [ס] [נדרים דו, ע] [ש"ך לעיל ג, במשנה], [ט] [ש"ך לעיל ג, במשנה], [ז] [ש"ך לעיל ג, במשנה,

הגהות הב"ח
(א) תוס' ד"ה איכא וכו' נקטר ורבי נמי אמר בפניק טרף וכו' ר' יהודה ור' שמעון וכו' דלר' יהודה דלמר אותה:

גליון הש"ס
גב' אין משקין שתי סופות. עיי' נדרים דף עג ע"א: שם באן בבבן אהר. עיי' מג"א סימן קמז ס"ק יא: שם דר"י אדר"י לא קשיא. פסחים יח ע"א כמותו כד ע"א: רש"י ד"ה אותה והשביעי אותה הבן, נדרים דף עג ע"א איתא בך ביימח משום שנאמר והשקה אותה לנדה [ובקרא לא כתיב אותה] ופי' דרשין ס' כיון דמפיק והשקה מנפיק ה' היו כאלו כתיב אותה וא"כ הכא נמי כתיב דלמחיין אמר קרא אותה היינו על ידי מפיק ה' דוהשקה. אבל ברא"ש שם וכן בפי' המנוהה בשם רש"י איתא משום שנאמר והשקה לנדה והיינו מדכתיב במפיק ה' וא"כ י"ל דדחיק לומר דקורא הש"ס זה בשון אמר קרא אותה מפי' פ' רש"י הכא דהיינו קרא והשביעי אותה וכו' הכא ביימח אחריה ובהמכים איתא שנאמר והעמיד אותה הכהן והיינו ע"כ מדכתיב והעמידה במפיק ה"א היו כאלו כתיב אותה וקשה אמאי טיה ממאי דמפורש בברייתא שנאמר והשקה ובשור' כהנ"ג א"ח בסוף הספר בשלושתיו על הרמז"ס כתב ד"ל ברמז"ס והקריב אותה, וא"כ י"ל דהרמז"ס פ"ל דבברייתא דהכא דנקט אמר קרא אותה היינו קרא דוהקריב אותה:

הסס קיימא. בלשכת הגזית כדקאמרת ובלשכת הגזית בעזרה היתה חליה בקודש וחליה בחול כדאמר ציומא פרק שני (דף כה:). **ומחסינן לה**. מכל הר הצית לאחר שיאימו עליה: **כדי לייגעה**. ותדאג מן המיס **מסיעין היו אם העדים**. שמעדיס עדות נפשות וכשזודקין אותן היו מסיעין אותן מפינה לפינה ומלשכה ללשכה: **לפני ה'**. והוא הפתח שזו דרך כניסה ויציאה לכל צאי עזרה: **אקורבנייהו**. כשמקריבים את קרבן קיימיה לטהרס באכילת קדשים ומלוה על האדם שיעמוד וישמור על קרבנו ונפקא לן בספרי' מתשמרו להקריב לי במועדו (במדבר כח) ומי שיכול ליכנס בעזרה נכנס ואלו שלא היו יכולות מפני שהיו מחוסרות כפרה עומדות בחלל שער נקור שלא נתקדש: **וצין וצוות נמי**. כשמקריבין **קריבניהם** הן מחוסרי כפרה ואינן יכולין ליכנס: **שלא יאה לזה גם בחצרכם**. שמא האחת עומדת על צוריה ואינה מודה לומר טמאה אני וחצרכה שהיא טמאה רואה את זו שאינה מודה וסובלת את צושתה ולזה מתגבר עליה לעשות כמו זו ואינה מודה: **לא מן הסס הוא זה**. לא זהו הטעם שאמרת העיקר הנאמר בדבר: * **אוסה**. טעמי לקראי צב"מ (דף קטו), דקא אמר לא תחבל בגד אלמנה'ס צעניה נאמר ולא צעסירה דטעס המקרא שסא אתה ממשכנה ואתה חייב להחזיר לה אתה נכנס שחרית ליטלו וערביה להחזירו משיאה שס רע בשכינותיה: **מאי צינייהו**. צין רבי יהודה לרבי שמעון אי משוס לזה גם צה ואי משוס גזירת הכתוב: **אינא צינייהו**. אשה שאנו רואים צה שהיא רותמת מלימת המיס ואינה מודה למ"ד שלא יאה לזה גם צה זו אלו רואין שאין לזה גם צה ולמאן דלא דריש טעמא דקרא אלא גזירת הכתוב אין משקין עמה אחרת: **ורוססס מי משקין**. עמה אחרת נהי דאין לזה גם צה האיכא משוס עשיית מלות חבילות כדמניא כו': **חבילות חבילות**. שנראה כמי שהיו עליו למסאי ווממה לפרק משאו: **בסס אחד**. הלא חבילות וכן לגבי עצדים צב"ד אחד ובאדון אחד: **ופרע**. ככל מקוס לשון גילוי הוא: **גופה מנין**. כדמנן מגלה את לצה: **סותר אם שער**. מרצה בגילוייה סקותר קליעתה: **חייש להרהורא**.

שלא יתנו הרוואין את לצס צה: **האיס מכסיס אוסו**. כשנסקל: **פרק אחד**. חתיכת בגד מלפניו ושאר כל גופו ערוס: **שנוס ערוס**. אחוריה ופניה שבית הבשת נראה משני לדדן: **הכא היינו טעמא דר' יהודה** שמא פלא מצ"ד זכא. שטהורה ממאס ולא יצדקוה המיס ויתגרו צה ויהיו רודפים אחריה כל ימיה: **פרחי כהונס**. נקט על שס שהיו מזריין בעזרה יומר משאר העס: **וכי סימא אסי לאגרווי באחרנייסא**. על ידי שראו את זו ערומה מתגרה יצרס בנשים אחרות: **גמירי**. מסורת צידי מרצות: **דרצנן אדרצנן לא קשיא**. בתמיה. דשניית רבי יהודה ולא חיישת לשנויי דרצנן: **הכא**

ויתגרו בה פרחי בהונס. תימה כיון דלאו חוצה לאנשים לראותה יתלו סדין של בוך צינה לצין האנשים ויפוך פניו לזד אחר והכי מני בספרי צהדיא ופרע את ראש האשה סדין של בוך פורש צינו לצין העס כהן פונה לאחוריו ופורעה כדי לקיים צה מלות פריעה ולרבי יהודה נמי נעשה כך וי"ל לר' יהודה אס היו פורסין סדין צינה לצין האנשים לא היה ניוול כל כך צפני הנשים כמו צאנשים שאין אשה צושה מפני חצרותיה ולא יוסרו: **גמירי אין יצר הרע שולט אלא במה שענינו רואות**. מקשי' מפרק אין דורשין (מגיגה יא:) דלמר עריות צין צפניו צין שלא צפניו נפיש יצרייהו ולא קשיא מירי דהסס ה"פ מאחר שראה הערוה פעס אחת שצ מהרהר אחריה לעולס אפי' שלא צפניה אכל מחמת שראה הנסקלת ערומה אינו מהרהר אחר אחרת: **ואחר**

ששס משקין את הסופות. בתוספתא (פ"א) שנא' (מלכים א ח) את אשר יחטא איס לרעהו ונשא צו אלה להלותו וצא אלה לפני מזבחך צבית הזה וכו' להרשיע רשע וצתה צטנה ולהצדיק צדיק [לתת לו כלדקתו שנאמר ואס לא נטמאה האשה וטהורה היא] ונקמה ומזרעה זרע היא עומדת מצפנים והכהן עומד מצחון שנאמר והעמיד כההן את האשה לפני ה' האשה לפני ה' ואין כהן לפני ה': **אין משקין שתי סופות כאחת**. נראה לפרש שיעמיד שתינ בעזרה צבת אחת להשקותן אע"פ שאין שזות כאחת וכן רציעה ובתוספתא דפרה (פ"ג) מנא נמי אין שמי פרות נעשות כאחת משנעשית אפר מציא אחרת ושורפה על גצה ותימה וכי היה אוסר צכה"ג לשחוט שני זצחים כאחד כגון שני עולות או שני חטאות שיעמיד שניהן בעזרה וישחוט א' ואחר כך ישחוט השני והא דלמר' צפ"צ דשחיטת חולין (דף כט: ושס) תוצהוהו שלא יאה א' שחט שני זצחים מיירי שיחמוך שני זאורין כאחד דאיכא איסור דאורייתא אכל צכה"ג לא מיירי הסס וצפ' נערה המאורסה (מדים עג.) צנדרים צעי מהו שיפר אדס לשחיט נשיו כאחד אותה דוקא או לאו

דוקא ופשיט להו מהכא: **איכא בינייהו רותתת**. נראה דהוה מני למימר איכא צינייהו אשה אחרת שאינה סוטה לר' שמעון מותר לר' יהודה אסור להעמיד אללה שוס אשה צשער נקנור (א) דלמר צפרק טרף צלפסי (יומא דף מז:) דלפליג נמי הכי רבי ורבי שמעון צקרא דוהוציא אותה דכתיב גצי פרה ואמר איכא צינייהו חמור דלרבי דלמר אותה לצה אסור להוציא עמה חמור: **והא אין עושין מצות חבילות**. תימה מאי פריך והלא אין עושין מלות חבילות ליכא אלא איסור מדרבנן משוס דמחזיו עליה כמסא ואינה פליגי בקראי: **באן בשני בהנים**. רש"י פירש וכן גצי עצד צב"ד אחד ואדון אחד ותימה והא טהרת צ' מלורעין דמי לשני עצדים של שני צני אדס: **והכהן אוחו בבגדיה**. צפרק אלו הן הלוקין (סכות דף כצ:) מניא נמי הכי חון הנכנסת אוחו צבגדיו כו' ומראה משוס דכתיב צו ונקלה מלוה לנוולו בתוספתא (פ"א) כהניס מטילים גורלות וכל מי שיעלה גורלו אפילו כ"ג יוצא ועומד צלד סוטה ואוחו צבגדיה: **אם היה לבה נאה**. אע"ג דגזירת הכתוב הוא שצ ואל תעשה לאו מיעקר הוא כדאיתא פ' האשה רצה (יבמות ז:). **האי"ש נסקר ערוס ואין האשה נסקרת ערומה**. תימה מאי קשיא דרצנן אדרצנן והא מפרש טעמא צפרק נגמר הדין (סנהדרין דף מה.) משוס דכתיב אותו צלא כסותו ואין אותה צלא כסותה א"כ למה היה לנו לנוולה מאחר שהכתוב אומר שלא לנוולה אס היינו מנוולין אותה א"כ אנו עוקרין הכתוב צידים י"ל צין לר' יהודה צין לרצנן דלוחו לא צא אלא למעט על הכסות שלו הילכך לרצנן לא שמענו מן התורה מה דינה והרשות ציד צית דין לעשות כמה שירצו ובגמרא מפרש צמאי פליגי להכי קשיא דרצנן אדרצנן כיון דלא חיישינן להרהורים היה לנו לנוולה משוס יסור:

ויתגרו בה פרחי בהונס. תימה כיון דלאו חוצה לאנשים לראותה יתלו סדין של בוך צינה לצין האנשים ויפוך פניו לזד אחר והכי מני בספרי צהדיא ופרע את ראש האשה סדין של בוך פורש צינו לצין העס כהן פונה לאחוריו ופורעה כדי לקיים צה מלות פריעה ולרבי יהודה נמי נעשה כך וי"ל לר' יהודה אס היו פורסין סדין צינה לצין האנשים לא היה ניוול כל כך צפני הנשים כמו צאנשים שאין אשה צושה מפני חצרותיה ולא יוסרו: **גמירי אין יצר הרע שולט אלא במה שענינו רואות**. מקשי' מפרק אין דורשין (מגיגה יא:) דלמר עריות צין צפניו צין שלא צפניו נפיש יצרייהו ולא קשיא מירי דהסס ה"פ מאחר שראה הערוה פעס אחת שצ מהרהר אחריה לעולס אפי' שלא צפניה אכל מחמת שראה הנסקלת ערומה אינו מהרהר אחר אחרת: **ואחר**

המקנא פרק ראשון סוטה

ח. עין משפט נר מצוה

ששס משקין את הסופות. בתוספתא (פ"א) שנא' (מלכים א ח) את אשר יחטא איס לרעהו ונשא צו אלה להלותו וצא אלה לפני מזבחך צבית הזה וכו' להרשיע רשע וצתה צטנה ולהצדיק צדיק [לתת לו כלדקתו שנאמר ואס לא נטמאה האשה וטהורה היא] ונקמה ומזרעה זרע היא עומדת מצפנים והכהן עומד מצחון שנאמר והעמיד כההן את האשה לפני ה' האשה לפני ה' ואין כהן לפני ה': **אין משקין שתי סופות כאחת**. נראה לפרש שיעמיד שתינ בעזרה צבת אחת להשקותן אע"פ שאין שזות כאחת וכן רציעה ובתוספתא דפרה (פ"ג) מנא נמי אין שמי פרות נעשות כאחת משנעשית אפר מציא אחרת ושורפה על גצה ותימה וכי היה אוסר צכה"ג לשחוט שני זצחים כאחד כגון שני עולות או שני חטאות שיעמיד שניהן בעזרה וישחוט א' ואחר כך ישחוט השני והא דלמר' צפ"צ דשחיטת חולין (דף כט: ושס) תוצהוהו שלא יאה א' שחט שני זצחים מיירי שיחמוך שני זאורין כאחד דאיכא איסור דאורייתא אכל צכה"ג לא מיירי הסס וצפ' נערה המאורסה (מדים עג.) צנדרים צעי מהו שיפר אדס לשחיט נשיו כאחד אותה דוקא או לאו

דוקא ופשיט להו מהכא: **איכא בינייהו רותתת**. נראה דהוה מני למימר איכא צינייהו אשה אחרת שאינה סוטה לר' שמעון מותר לר' יהודה אסור להעמיד אללה שוס אשה צשער נקנור (א) דלמר צפרק טרף צלפסי (יומא דף מז:) דלפליג נמי הכי רבי ורבי שמעון צקרא דוהוציא אותה דכתיב גצי פרה ואמר איכא צינייהו חמור דלרבי דלמר אותה לצה אסור להוציא עמה חמור: **והא אין עושין מצות חבילות**. תימה מאי פריך והלא אין עושין מלות חבילות ליכא אלא איסור מדרבנן משוס דמחזיו עליה כמסא ואינה פליגי בקראי: **באן בשני בהנים**. רש"י פירש וכן גצי עצד צב"ד אחד ואדון אחד ותימה והא טהרת צ' מלורעין דמי לשני עצדים של שני צני אדס: **והכהן אוחו בבגדיה**. צפרק אלו הן הלוקין (סכות דף כצ:) מניא נמי הכי חון הנכנסת אוחו צבגדיו כו' ומראה משוס דכתיב צו ונקלה מלוה לנוולו בתוספתא (פ"א) כהניס מטילים גורלות וכל מי שיעלה גורלו אפילו כ"ג יוצא ועומד צלד סוטה ואוחו צבגדיה: **אם היה לבה נאה**. אע"ג דגזירת הכתוב הוא שצ ואל תעשה לאו מיעקר הוא כדאיתא פ' האשה רצה (יבמות ז:).

האי"ש נסקר ערוס ואין האשה נסקרת ערומה. תימה מאי קשיא דרצנן אדרצנן והא מפרש טעמא צפרק נגמר הדין (סנהדרין דף מה.) משוס דכתיב אותו צלא כסותו ואין אותה צלא כסותה א"כ למה היה לנו לנוולה מאחר שהכתוב אומר שלא לנוולה אס היינו מנוולין אותה א"כ אנו עוקרין הכתוב צידים י"ל צין לר' יהודה צין לרצנן דלוחו לא צא אלא למעט על הכסות שלו הילכך לרצנן לא שמענו מן התורה מה דינה והרשות ציד צית דין לעשות כמה שירצו ובגמרא מפרש צמאי פליגי להכי קשיא דרצנן אדרצנן כיון דלא חיישינן להרהורים היה לנו לנוולה משוס יסור:

ויתגרו בה פרחי בהונס. תימה כיון דלאו חוצה לאנשים לראותה יתלו סדין של בוך צינה לצין האנשים ויפוך פניו לזד אחר והכי מני בספרי צהדיא ופרע את ראש האשה סדין של בוך פורש צינו לצין העס כהן פונה לאחוריו ופורעה כדי לקיים צה מלות פריעה ולרבי יהודה נמי נעשה כך וי"ל לר' יהודה אס היו פורסין סדין צינה לצין האנשים לא היה ניוול כל כך צפני הנשים כמו צאנשים שאין אשה צושה מפני חצרותיה ולא יוסרו: **גמירי אין יצר הרע שולט אלא במה שענינו רואות**. מקשי' מפרק אין דורשין (מגיגה יא:) דלמר עריות צין צפניו צין שלא צפניו נפיש יצרייהו ולא קשיא מירי דהסס ה"פ מאחר שראה הערוה פעס אחת שצ מהרהר אחריה לעולס אפי' שלא צפניה אכל מחמת שראה הנסקלת ערומה אינו מהרהר אחר אחרת: **ואחר**

כו א מיי פ"ג מהל' סוטה הל' ג סמג עשין ט:
כו ב מיי פ"א מהל' עדות הלכה ד:
כו ג מיי פ"ו מהלכות כלי המקדש הל' א:
כו ד מיי פ"ד מהל' מחוסרי כפרה הל"צ:
כו ה ו מיי פ"ד מהל' סוטה הלכה ז:
כו ז מיי פ"א מהל' תומאת צרעת הל' ו ופ"ג מהל' עבדים הל' ט:
כו ח מיי פ"ג מהל' עבדים הלכה ט:
כו ט מיי פ"י מהל' רומם הלכה ה:
כו י מיי שס ופ"א מהל' תומאת צרעת הל' ו ופ"ג מהל' עבדים הל' ט:
כו כ מיי פט"ו מהל' סנהדרין הלכה א סמג עשין קב:

תורה אור השלם
1. והעמיד הכהן את האשה לפני ה' ופרע את ראש האשה וקטן על פניה את מנחת הזבחון מנחת קנאת הוא וביד הכהן יתנו מי הקורם המאיררם:

במדבר יח יח
2. והעמיד הכהן המטרה את האיש המטרה ואתם לפני ה' פתח אהל מועד:

ויקרא יד יא
3. והשביע אתה הכהן ואמר אל האשה אם לא שבב איש אתך ואם לא שטית טמאה תחת אישך הדיק ממני הקורם המאיררם האלה:

מוסף רש"י
מסיעין את העדים. קורס קבלת עדות ממקוס למקוס וממדר לחדר, כשגאין להעיד אומרים להס לא נקבל כאן אלא כאן, וכן משס למקוס אחר (סנהדרין לב:). שלא יאה לבח בבחירתה. אלא ויש לה בחירתה, אומרת מה כדך אס אשמה נס אפי' (מדים עג.) חבילות חבילות. דמחזיו עלה ממסאי (ושב"ס פסחים עב:). **חייש להרהורא**. שמא יתנו צה עניהס ויטולו לידי הרהור (סנהדרין מח:). **פרק אחד**. כלומר מעט ממנו מלפניו, וי"א פרק חמיס כגד, ולשון פרק צמרייהו לישט טורנצין (שס).

תוספות שאנין
אתיין וקיימן אקריביהון שמקריבין קניהון לטהרין באכילת קדשים ומצוה על האדם שיעמוד וישמור על קרבנו ונפקא לן בספרי בתשמרו להקריב לי במועדו ומי שיוכל ליכנס לעזרה נכנס ואלו שלא היו יכולות מפני שהן מחוסרות כפרה עומדות בחלל שער נקורו שלא נתקדש ליה. מכסינן אותו פרק אחד כשנסקל חתיכת בגד מלפניו. ויתגרו בה פרחי בהונס. פ"ה פרחי בהונס לאו דוקא אלא נקט אותם על שהן מצויין בעזרה יותר משאר בני אדם: